

ראיתי, כי כאן בתוך העומק הזה שבעיניי – העמיק לו הסבל
חדור, ואולי עודנו רובץ שם- "בכה" – חשבתי בליבי- בכה
וירוח לך."

כך נמשך המצב כחצי שעה. הרכבת נסעה במהירות –
מראות ותמונות חולפים על פנינו ביעף, עצים, פרדסים,
שדות, יערות עוברים בזה אחר זה. פתאום כמו ניעור מחלום,
התרומם שכני ומחה דמעותיו והביט בי כשחיוך נסוך על פניו.
"בודאי אתה תמה, נער, על התנהגותי המוזרה... סלח לי
אך לא יכולתי, הייתי מלא."

"דוני" – שאלתי בהססנות מה "המותר לשאול אותך דבר?"
"נו" – ענה בחביבות "מנחש אני מה אתה רוצה לשאול,
בודאי מבקש אתה לדעת מה עוללתי לאימי האהובה..."
"צדקת" – עניתי. "ובכן, רואה אני כי נער נבון אתה על כן
אינני חושש לספר לך. לפני כשנה בדיוק קרה הדבר, חפצתי
לקנת לאימי מתנה גדולה ממש. הבעיה הייתה אמין אשיג
את הכסף. אומנם, השתכרתי כל חודש מעמל ידי אך כסף
זה הייתי מעביר לאימי במלואו ולא רציתי להחסיר ממנו כדי
שלא תדע. שיהיה הדבר כהפתעה. ניסיתי לעבוד בדבר נוסף
אך זה לא הלך. יום הולדתה של אימי הולך וקרוב ועדיין לא
קניתי מאומה. בלילות לא עצמתי עין, הייתי מתהפך על
משכבי וחושב מאיין יבוא עזרי, עד שהגעתי לאותה החלטה
נוראה. ממולנו גרו שכנים שהיו ידידים טובים שלנו והם היו
עשירים גדולים. כבן בית הייתי בביתם וכן היו אף הם
בביתנו. כל פנה בביתם הכרתי וידעתי מקומו של כל
חפץ, ידעתי גם את מקומה של קופת הכסף... התבין
זאת? כזה היה האמון שנתנו בי ואני לא ראוי שיתנו בי אמון...
אני מעלתי!!! חלילה, לא חפצתי לגנוב! אני מתעב את
הגינבה בכל ליבי. חשבתי ללות לזמן קצר את הכסף ולאט
לאט אחסוך – ואחזיר, ומדוע לא? הרי להם לא יחסר... ייתכן
שאף ל ידעו על כך. וכך עשיתי.

כרגיל הגעתי לבית ידידי, שתינו כוס קפה טוב, אכלנו משהו,
פטפטנו, הכל היה כרגיל. ולרגע משהיה החדר ריק קפצתי
ממקומי, ניגשתי לארון, פתחתי את הקופסא... במצב
מביש זה, כשידי בתוך קופסת הברזל, מצאוני. איני צריך
לתאר לך מה קרה שם.

כעבור 20 דקות כבר הייתי אסור באזיקים ומובל ע"י שוטרים
לעבר הניידת שחיכתה לי בחצר. מכל החלונות הציצו זוגות
עיניים, כולם רצו לראות מי הגנב שבגללו קמה בהלה כזו
בשכונה. גם אימי עמדה כמו כולם בחלון חפצה לדעת מה
קורה פה, מי הגנב?

צעקתי לה: "שלום אימא..." "טרם ראיתי את תגובתה וכבר
נדחפתי לניידת השוטרים. במשפט, יצאתי אשם – איש לא
האמין לסיפור שלי

פגשתיו לראשונה ברכבת, הוא ישב מאובן ועל פניו
הייתה נסוכה מן ארשת שהביעה סבל עמוק. אני הייתי בדרכי
הביתה. התיישבתי בניחותא בספסל ממול וכלל לא
התייחסתי אליו. אך לאחר שעברנו כמה תחנות והוא יושב
באותה תנוחה, הוא משך את תשומת ליבי. הוא היה נראה כה
מוזר וכה שונה מכולם.

הבטתי בו בתמיהה: שמא היה צריך לרדת והרי הוא לא שם
לב, אולי שמא עלי להגיד לו, לנסות לעוררו מקפאונו. אולי
לא כדאי והוא עלול להתפרץ בחמת זעם עלי, שהעזתי
להטרידו. לא ידעתי מה לעשות עד כי החלטתי לפנות אליו
ויהי מה. "סליחה אדוני" – פניתי בנימוס. "לאן אתה צריך
להגיע,?" "לרגע לא התייחס כלל לדברי, כאילו לא דיברתי
אלה אל הקיר. פניתי שוב – "לאן אתה מבקש להגיע? אולי
אוכל לעזור לך?" "הבטתי אליו בציפייה לראות היענני דבר.
כנראה החליט לענות לי, אך בטרם הוציא מילה מפיו הסתכל
עלי ומדד אותי היטב. הוא ביקש לבחון אותי, הראוי אני
לאימון מצידו או לא, כנראה החליט כי ראוי אני – שכן מיד
פתח פיו ואמר: "תודה לך ילד, יודע אני לאן אני נוסע."

"לאן אתה נוסע?" – שאלתי מחדש מאחר ונעניתי.
"אני... אני... אמ... נוסע, זאת אומרת לביתי, הביתה כמו
שאומרים היום."

"מישהו מחכה לך שם?" שאלתי בתמימות, הוא החוויר, עברו
רגעי דומיה, לא חשבתי כי נגעתי בציפור נפשו של
שכני, התחרטתי על שאלתי – אך את הנאמר אין להשיב.
הוא נאנח קלות ואחר אמר בקול חלוש: "אינני יודע."
"האם יש לך הורים?" – המשכתי לשאול.

"כן, יש לי אמא זקנה, אשה טובת לב מאין כמוה, אך אישה
אומללה מאוד, הרבה צרות עברה בחייה וחלק מהם הסבתי
לה אני. כן, אני! בן אכזר שכמוני, כה עשיתי לאימי הטובה,
ביישתי אותה, ציערתי אותה..."

הוא הגביר את קולו ואחר אמר בהתרגשות: "שאלת אם
מחכים לי... ומדוע זה תחכה לי?
מדוע תצפה ליום בו יבוא בנה יחישה, אשר בעטיו תבוש
לצאת אל הרחוב?"

הייתי נרגש ומבולבל מהשתפכותו הפתאומית, אך לא הבנתי
ולא כולם, מהו הפשע אשר עשה לאימו, שטף דמעות עז פרץ
מעיניו

ואני עצרתי בעצמי שלא לבכות עימו.
הבטתי עמוק לתוך עיניו החולמניות וראיתי כי כאן, בתוך
העיניים השחורות הללו מסתתר לו גורל שחור.

אני יודע מה רבה הבושה אשר הסבתי לך ואני מתבייש לכתוב לך .
 לכן, אך ורק אלייך פונה אני ומספר הכל. ידוע אדע כי רק את, אמא ,
 מסוגלת להביני בסבלי הגדול. ושוב... אם לא תחפצי לקבלני חזרה אל ביתך לא אכעס ,
 אבין היטב כי לא תרצי שכל עובר ושב יצביע בבוז לעבר ביתו של הגנב ,
 אבין היטב כי לא תרצי שירחקו כל ידידנו מביתך .
 אני לא אכעס ולא אתמרמר – זאת אני מבטיח לך .
 אך, אם בכל זאת סלחת ותאבי לקבלני – אנא, אבקשך כי תקשרי צעיף צהוב בעץ העומד בשער העיר ,
 ויהיה זה לי לסימן, אם אראה את הצעיף ארד ואבוא אלייך הבייתה .
 ואם לא, גם אני לא אדע מה אעשה אך, אמשיך לנסוע ולנדוד ולחפש את מזלי בעולם הגדול .
 ממני, בנך אוהבך ."
 כל אותה עת שקראתי את מכתבו של האסיר עמד הלה ליד החלון והביט אל המכתב הפתוח .
 בעוד שתי תחנות ידע את תשובת אימו .
 הייתי נרגש, לא ידעתי להחליט מה תעשה האם, התאות לקבלו, או שמא תסרב ?
 עמדתי בסמוך לו ושנינו עמדנו, הבטנו והחרשנו.
 הרכבת עצרה בתחנה, כמה מן הנוסעים ירדו. נשמעה צפירה קצרה ושוב ...
 הרכבת נוסעת עוד דקות מספר עומדת היא לבוא לעיר, ההתרגשות אחזה בנו חזק.

(אפשר לעצור כאן את קריאת המכתב בשיא המתח ולשאל את החניכים מה הם חושבים? האם יהיה צעיף צהוב?)

" בעוד כמה דקות נגיע" – אמר לי, כשלרגע אינו גורע עיניו מן המכתב הפתוח" – עדיין אינני יודע אם יורד אני או אמשיך"....

ההתרגשות הלכה וגברה, היתלה צעיף צהוב על העץ העומד בשער העיר ?
 או שמא לא יהיה ולא כלום? והנה העץ לפנינו ...
 לתדהמתי ולתדהמת שכני העץ שהיה בשערי העיר לא היה עם צעיף צהוב אחד
 אלא עם עשרות צעיפים צהובים ...
 שכני התרגש מאוד וכשהגיע לתחנה רץ בשמחה ובדמעות לעבר בי

וכך ריציתי את עונשי שנה תמימה במאסר כגנב, כפושע .
 לחם צר ומים לחץ האכילוני, אך מה כל אלה בעיני? מהרהר היית באימי האומללה, בודאי חרשו ממנה קמטים, בודאי הלבין שערה והזקינה ועתה, אני חוזר אליה. שאלת אם מחכים לי בבית, הגד לי אתה, התחכה אם לבנה שהכאיב לה?...
 לא ידעתי מה לענות לשאלתו, התחמקתי ושאלתי: "האם יודעת אמך כי חוזר אתה הביתה?"
 "כן" ענה בלאות – "בשבוע שעבר עת הודיעוני על מועד שחרורי שלחתי לה מכתב, זהו מכתבי הראשון אשר כתבתי לאימי בשנה זו.
 במשך כל השנה לא כתבתי, התביישתי, ובטוח הייתי כי תשליך את מכתבי לאשפה בטרם תעיף עליו מבט אך בשבוע שעבר כתבתי.
 "ותשובה למכתבך קיבלת" "לא! אך עוד מעט אקבל את התשובה, בעוד תחנות מספר."
 לא הבנתי את דבריו, הבטתי עליו במבט תמוה. ואז פנה ואמר: "יש לי פה טיוטה של מכתבי – אתן לך לקרוא ואז תבין מה פשר התשובה שעומד אני לקבל בעוד מספר תחנות ..."
 נטלתי את המכתב מידי, מכתב ישן מקומט ובלוי, נוכח הייתי כי דמעות רבות נשפכו על דפיו וכה נאמר בו:
 "אימא יקרה !
 בוש אני ונכלם כותב אני אלייך את המכתב הזה. אינך חייבת לקוראו, יכולה את להשליך את המכתב לפח, לא אכעס, אני מבטיח לך כי לא אכעס. אני מבין אותך אימא .
 אני מבין כי לא בנקל תסלחי לי, לבן שהכזיב. אך אם בכל זאת תקראי את המכתב, אמא,
 כי בצער ובכאב כותב אני שורות אלו, אל תחשדי בי כי גנב אני, לא אינני גנב! איני פושע!
 זו הייתה פשוט הסתה. איזה מן ריח רע התגבר עלי ומשך אותי לעבר הקופה הזרה .
 ועתה, החרטה והכאב מכרסמים בי ומותירים בלב קרעים, קרעים. בז אני לעצמי .
 התבוזי לי גם את אמא? המנורה עומדת להיכבות, הנפט מתמעט אט-אט ,
 על כן אני ממהר. בשבוע הבא ביום א' אני משתחרר, איני יודע אנא אפנה, נא אבוא ...
 אמא התקבלי אל ביתך את בנך אוהבך גם אם פשע כי יצרו גבר עליו ?
 התמחלי לבן כואב ותסלחי לו על כל העבר ?